

JOŽE TOPORIŠIČ

MOSTEC (OLA 17)

1. INVENTAR

1.1. Vokalizem

1.11. Dolgi vokalizem (samo naglašeni)

i: u: u:
 e: o:
 ε: a:
 a: + ţ:

u: ima pred r položajno varianto ø:, pred l samo v besedah 'kø:lku in tø:lku
(prim. sicer 'lu:lka).

1.12. Kratki vokalizem

1.121. Naglašeni

i u u
 e ø ø
 ε a a + ţ:

u ima pred r varianto ø ('pør).

1.122. Nenaglašeni

i u
 ε a

1.13. Vlogo silabema imajo tudi zvočniki l, n, m in ţ (če ţ ni fonem); prvi trije (deloma tudi četrti) so nastali v zvezi z moderno vokalno redukcijo: 'rekljc, 'la:čn, smj 'buuč, sr'maštvu (gr'du).

Vsi silabemi morajo imeti na obeh straneh soglasnike, namesto enega od njih pa je lahko konec ali začetek besede; meja med predpono in začetnim ţ ima isto vlogo: puđde'čet.

1.2. Konzonantizem

1.21. Zvočniki

v	l	m
l	r	n
j	i	

- 1.211. Normalna realizacija fonema /j/ je [i]. Silabemi l, m, n so položajne variante fonemov /l/, /m/ in /n/, tako verjetno tudi nenaglašeni ţ. Fonem /v/ ima varianto [v] samo za samoglasnikom (a ne zmeraj, glej nižje), in v soglasniškem sklopu celo [h] — (h v ţ'bi:ni), n pa /ŋ/ pred k in g (za x ni primera). Tudi nekdanji n je imel zadnjejezično, seveda palatalno, varianto, tj. ň, prim. sedaj 'męljka, 'vę:ljkuš.

1.22. Nezvočniki

p	b	f
t	d	
c	s	z
č	š	ž
k	g	x

Fonemi p, b - t, d imajo pred m-n favkalne variante; t in d pa pred l lateralno.

ž je redek: 'mažar, 'rižan (konj določene barve) in seveda v novih besedah iz srbohrvaščine in angleščine.

1.3. Prozodija

- 1.31. Značilno je nesorazmerje med dolgimi in kratkimi silabemi: naglašenih (brez ţ) je več kratkih kot dolgih, sicer pa veliko več kratkih naglašenih silabemov kakor nenaglašenih (razmerje 11 : 4) (ţ, l, m, n niso upoštevani).
- 1.32. Naglas ni vezan na določeno mesto v besedah, dolgi samoglasniki pa so vsi naglašeni.
- 1.33. Govor pozna kolikost v naglašenih zlogih, vendar so brez kolikostnega nasprotja e, ø in o; šibek je v tem pogledu a.
- 1.34. Iz povedanega sledi, da ima govor en sam akcent, to pa (razen pri e, ø in o) na dolgem ali kratkem samoglasniku ali na ţ (torej 'V: in 'V).

2. DISTRIBUCIJA

2.1. Vokalizem

- 2.11. Dolgi samoglasniki in dolgi ţ so možni le naglašeni, to pa v vseh položajih: na začetku, v sredi ali na koncu besede, tudi v enozložnicah. Položajne omejitve (tudi za kratke naglašene samoglasnike): Namesto zgornje vrste

se pred r pojavlja nižja samoglasniška vrsta, tj. namesto i:/i, u:/u in u:/u torej e:/e, ø:/ø in o:/o: rez'de:ra/'pør, 'po:ra/'pør, 'go:rtna/'orška; zaradi tega nevtralizacija s prvotnim e in o — 'pèru/'kørba. V onomatopejah in nekaterih ekspresivnih besedah ostaja zgornja vrsta — 'kurba.

- 2.12. Kratki samoglasniki in ŋ so naglašeni ali nenaglašeni (zadnji lahko le i, u, ε in a ter ŋ). Naglašeni se lahko pojavljajo v katerem koli zlogu, nenaglašeni pa pred naglašenimi ali za njimi ali pa v naslonkah, torej v nenaglašenih besedah.
- 2.13. Vzglasni prvotni i, u in o so razvili protetična j in v, npr. jis'kə:t, 'jeskau, 'jemu 'imel', 'vu:sta, 'vu:ski, 'vógu, 'vu:gu; zanimiva posebnost je disimilativni g iz takega protetičnega v: 'gu:ška (pri cepu, iz qž-ka); pred novim u tega ni — 'uku 'oko'.
- 2.14. Odvisno od intenzivnosti izgovora, navadno zaradi ekspresivnosti, se spet pojavljajo že reducirani samoglasniki — 'odmax mi ud'nesi; p'ridi p'ridi še 'kej.

2.2. Konzonantizem

2.21. Zvočniki

/v/ ima za samoglasnikom varianto [v] — p'rou, siuka. V nekaterih leksemih nastopa namesto [v] fonem /f/, verjetno po mešanju s štajerskimi govorji, ki se začenjajo že v Kapelah v izrazitejši obliki — p'ref 'prav'. S predhodnim o se je istozložno monoftongiziral v u ali o — da'mu:, 'pu, č'lo:k člu've:ka). Zanimivo restitucijo imamo že po zlitu v 'm'čuf, iz 'm'čtu + f po m'čta. /v/ je možen tudi pred zvenečimi nezvočniki — v'z:mem, vd'rë:t, vgi nit itd., in seveda tudi pred zvočniki — v'rë:t, v'lë:čt, v'nä:me, vni'sit, v'jë:da; pred nezvenečim nezvočnikom se premenjuje s f — f'sák, f'silt, ftik'nit, f'te:p. Disimilatorično h — h v'r'b:i:ni. Varianto [v] podpira [v] iz t — 'daŋ. O zlitu variante [v] s predhodnim samoglasnikom gl. spredaj. Za zliti z nenaglašenim samoglasnikom a, i, ē in u prim. 'në:su, 'no:su, 'vi:du, 'obu; p'r'jatu, verjetno vse iz [əv], proti 'dë:laŋ. O protetičnem /v/ gl. spredaj.

/j/ je v fonološkem nasprotju po nosnosti z j, ki se je razvil iz n oz. iz j ob k, g, sicer pa je paren z u, kar dokazujejo tudi zlitja z e, tako da nasproti da'mu:, gr'mu:je stoji k'lë:ca; tipu z'de (iz zdej iz zdaj) pa je vzporedno č'lo:k. Fonem /j/ se izgublja i v velelniku: v'bi, pu'pite. O protetičnem j gl. spredaj. Pred-es-ovski je j npr. v 'vu:jsik 'vosek'; redko tudi iz nosnega j — 'jemi 'njemu'.

/i/ je ohranjen v vseh položajih (redke izjeme prim. pri /i/), povzroča pa nosno alotonost samoglasnikov in deloma svoje soglasniške soseščine (česar tu ne zaznamujemo): 'jj:va, 'koj itd. V emocionalnih besedah ob k in g se pojavlja tudi namesto prvotnega n, npr. g'jë:st, g'jëzdi se 'se previja/ prestavlja s telesom', k'jës (zmerjalni pridevek, morda iz knjez).

/l/ je možen samo pred zadnjimi, tj. nesprednjimi samoglasniki — 'lan, 'lanik 'mali lan', 'tonc, 'lo:nc, 'lun. Fonološki status potrjujejo nasprotja tipa k'r:la — k'r:la 'kradla — kralja'. Za samoglasnikom (hkrati pa pred soglasnikom ali na koncu besede) je prešel v [l] — t'k'ljca, 'dau, 'vi:l, ali pa se je izenačil z l iz lj — 'žil.

/n/ ima pred k in g varianto [n]: 'anjka, 'a:ngl proti 'on ga je (prim. ún ga je 'oni ga je' proti 'unja je 'onega je').

2.22. Nezvočniki

- 2.221. V besedi in zvezi besed nezveneči zvočnik ni možen pred zvenečim in zveneči ne pred nezvenečim — s'vadb, s'šatka, buž 'brš, m'lat ku 'ro:sa. Na koncu besede pred premorom so možni samo nezveneči nezvočniki — g'rop, z'les 'zlezi', m'lat itd. Namesto zvenečih so možni samo nezveneči nezvočniki tudi na koncu besede pred samoglasnikom ali zvočnikom naslednje besede: m'lat 'muš/'o:če; nasprotje med zvenečimi in nezvenečimi nezvočniki na koncu besede se ohranja samo pri pravih predlogih: ud 'me:n, ud u'č:ta = k 'me:n, k u'č:ti.

2.3. Prozodija

- 2.31. Naglas s prvotno kratkega zloga je rad premaknjen na predhodni zlog, v nekaterih primerih celo na proklitiko: 'začn, 'temn, 'pr nas oz. 'po:płat, ki'po:vau (terciarni oz. sekundarni preskok nazaj).
- 2.32. Dolgi samoglasniki so le naglašeni.
- 2.33. Kvantitetno nasprotje (pod naglasom) nima omejitev, samo e, ø in o so zmeraj le kratki.
- 2.34. Možne so zložene in sestavljenе besede z več naglasi.

3. IZVOR

3.1. Vokalizem

3.11. Dolgi vokalizem

i: ← i: — 'zi:ma

← naglašenega i v nezadnjih zlogih — 'li:pa

← polglasnika v besedi 'deš — 'di:ža

u: ← q: — 'pu:t

← ó v nezadnjih zlogih — 'nu:siš

← q v nezadnjih zlogih — 'gu:ba

← ſ v nezadnjih zlogih — 'vu:na

← iz zveze ó: + u — da'mu:, g̟'mu:je

← iz analognega o po q — 'nu:ga

u: ← u: — 'du:ša

← ú v nezadnjih zlogih — 'ku:xat, 'ju:žna

- ø: ← u: pred r — 'pø:ra
 ← ó:l v besedah 'kø:lkú, 'tø:lkú
- ę: ← é v nezadnjih zlogih — 'nę:su 'nesel'
 ← e: — 'pę:tik
 ← é v nezadnjih zlogih — 'ję:tra, 'żę:ła (opis. del.)
 ← e: — z'vę:zda
 ← akutiranega ę v nezadnjih zlogih — 'mę:stu
 ← ó v nezadnjih zlogih — f'tę:knem
 ← ě:+j — k'lę:ca, 'tę: 'tej'
 ← i: pred r — v'mę:ra
- ę: ← e, ki je prišel pod naglas po premiku naglasa s končnega kratkega zloga — 'tę:ta
 ← ę, ki se je zamešal z e — g're:da
 ← a: — b'rę:da (za r)
 ← ə: ki se je zmešal z e — 'mę:xṇ
- o: ← o, ki je prišel pod naglas po premiku naglasa s končnega kratkega zloga — 'gö:ra, 'vö:da
 ← u: pred r — 'gö:rtna
- ą: ← a: — g'ią:va
 ← á v nezadnjih zlogih — 'mą:t
 ← ó v nezadnjih zlogih, večinoma ne pred k, g, x — 'mą:ša

3.12. Kratki vokalizem

- i ← i, ə, u, ě — 'nu:si, mič'ką:t, pis'ti:, si'di:
 ← vzglasnega j (po asimilaciji s protezo) — 'igra, i'mę
 ← i: — 'sin
 ← i:j — 'pi 'pij'
- u ← o — u'či, 'mę:stu
 ← ɿ — du'ži:, 'jabuka
 ← ɔ — stu'pit, 'v:ɔ:du 'v vodo'
 ← ə, i, u, ě+ı — 'nę:su, 'nq:su, 'obu, 'vi:du
 ← ò: — 'nus
 ← cirkumflektiranega q: — głą'vu
 ← ɿ: — 'vuk
 ← ò:u — 'pu 'pol'
 ← ù: v ekspresivnih besedah — 'kurba
- u ← ù: — 'dux
 ← i: — 'buu 'bil' pomožnika 'sem'

- ø ← u: pred r — 'pør
 ← e v besedi 'kølku (če se res govoriti tudi kratko)
- e ← è: — pët
 ← i: pred r — 'pér 'pivo'
 ← è: — 'šest
 ← cirkumflektiranega è: — b'rëk
 ← è;j — k'lëc
- ø ← ø: — 'vòt 'vod'
 ← ù: pred r — 'orška 'Urška', 'gor (če iz 'gù:r)
- e ← ø — 'pes, 'temn
 ← í — 'dem, 'deúji, 'deújau 'divji, divjal'
 ← akutiranega è — 'det, 'sedu
 ← cirkumflektiranega è — 'dełaj (poleg 'dëłaj) v velelniku
 ← áj — 'de 'daj', z'de 'zdaj', 'mečkin 'majčken'
 ← ú — 'te 'tu', na d'ne, 'na dnu'
 ← v prevzetih besedah — 'seksi, tudi iz knjižnega jezika-s'veta Ma'rija
 (če se poje ipd.)
- ø ← ó — 'nor, 'nos(i) (vel.)
 ← akutiranega ø — s'top 'stopi' (vel.) tudi analogno po terciarnem premiku
 ← akutiranih u, a, è, i, ø pred u — 'čou, p'rou, f'tou, v'boù, 'šou
 ← ú v izjemnih pogojih (ekspresija ipd.) — 'lolek, 'korca!
 ← v prevzetih besedah — 'lort 'lord', tudi iz knjižnega jezika: 'oče
 'naš (če se moli)
- ø ← ú — 'køp, 'køpčik
 ← ol — 'døl (izjemni razvoj)
 ← el — 'vølki (morda zaradi ekspresivnosti, sicer zaradi v)
- è ← e, če je nenaglašen — ze'lë:ne
 ← e, če je prišel pod terciarni naglas — 'telčik
 ← é — k'met
 ← è, če je nenaglašen — me'su, 'xi:še (rod.)
 ← è, če je prišel pod terciarni naglas — 'mexka
 ← é — 'zet
 ← a za r — brez'då:t, rez'då:t
 ← á za r — m'res
 ← a za r, ko je prišel pod terciarni naglas — b'rezdaù (prim. še 'bel
 'bali', 'pele 'pale=spet')
 ← è: — 'tet

- ← o za r (večinoma) — pre'stɔ:ra, pre'dɔ:t, pre'fe:ser
 ← o za r pod terciarnim naglasom — p'redau, p'rester
 ← i pod terciarnim naglasom (izhodišče verjetno pred r) — 'šeruk,
 'vesuk
- ə ← à: — 'səm
- a ← a — ka'di:la
 ← á — š'la
 ← a pod terciarnim naglasom — 'nakle 'na tla', 'nagnaú
 ← o po izjemnem akanju — ka'kuš, da'mu:, ka'kut
 ← analognega a — v'zam 'vzemi', 'lažic
 ← e v izjemnih primerih — 'gu:sanca, 'ki:sau, 'and've:jst
 ← à: (v nekaterih dvoglasniških zvezah) — 'daú (proti 'sauški)
- ɛ ← ɛ — pr'de:t
 ← ɛ: — 'prt
 ← r + reducirani samoglasnik — vr'já:məm, 'zapr, pr

3.2. Konzonantizer:

3.21. Zvočniki

Zvočniki /j/, /r/, /m/, /n/ so nastali iz enakih glasov v izhodiščnem sistemu, poleg tega pa:

- v ← w — 'si:va
 ← ɿ, če ni bil pred samoglasnikom ali j — 'daú
 ← u, če je bil predponski — v'bi:t, vñ'rë:t
 ← iz proteze pred prvotnim u, q — 'vuxu, 'vu:ski, 'vøšu 'ušel'
- i ← ñ — 'jí:va
 ← ñ po antepoziciji, skupaj z ñ — 'zaj ñka
- j ← ñ, v posebnih primerih — 'jemi 'njemu'
 ← iz proteze — 'ji:šem
 ← iz — x — 'xišejx iz ('xišej + x 'xišah')
- l ← l pred nezadnjim samoglasnikom — 'li:pa, 'lë:pa, 'lë, 'lu:šnu
 ← l' — k'rä:l(a) 'kralj(a)', 'vulu 'voljo', 'ku:le
 ← iz l prevzetih besed, pač mlajših — 'lord 'lord', 'luka 'Luka'
 ← iz analognega ali emfatičnega l — 'žil, 'lula, 'lolëk
- m ← n pred b — zap'lëmba
- ŋ ← l po disimilaciji — 'misnla
 ← ni — s'tekŋ
 ← m — sŋ 're:kla

- ! ← l ob reduciranim samoglasniku — 'mis!', 'rekljč
 m ← iz m ob reduciranim samoglasniku — ub'lu:bm

3.22. Nezvočniki

Nezvočniki so nastali iz enakih glasov v izhodiščnem sistemu, poleg tega pa:

č ← t — s've:ča

k ← tj v primeru kot — 'kę:dn

← favkalnega t — k'nä:la 'tnalo'

← obstranskega t — k'łäčim 'tlačim', k'lje 'tli', vendar d'łä:ka

g ← favkalnega d — g'nä:r (izjemoma)

b ← obstranskega d — b'lę:tvu 'dleto' (izjemno)

x ← k, g v primerih kot — 'mexki, 'łaxki

f ← x pred t — f'tę:t, 'noft 'nohet'

← v pred nezvenečim nezvočnikom — f'se, f'sak

← x in f v prevzetih besedah — 'fø:rtuf 'firtah'

← xv — 'fała (tudi fa'lit poleg xva'lit)

h ← w pred w — h vṛ'bi:ni 'v vrbini'

š ← x pied š — 'neše ← nihčè, 'mišče

← šč — k'łe:še (vendar š'či:m, 'koščik)

ż ← d (morda, tj. če ni prevzeto) — 'riža, 'žipńt 'past'

Zveneči nezvočniki so nastali tudi iz nezvenečih po asimilaciji na naslednje zveneče nezvočnike, nezveneči pa iz zvenečih z ustreznou asimilacijo na naslednje nezveneče ali pa v izglasju — g'łazba, s'łatka, m'łat.

3.3. Prozodija

- 3.31. Naglasno mesto je kot v izhodiščnem sistemu z naslednjimi razlikami:
- 3.311. Naglašeni so zlogi, ki so bili dolgi v položaju pred naglašenimi kratkimi zadnjimi zlogi — 'zi:ma, z've:zda. Le v redkih primerih je bil ta premik izvršen pozneje — 'sedu 'sedel', 'geba, 'seknu 'sukno'.
- 3.312. Naglašena sta e in o, ki sta bila pred naglašenimi kratkimi zadnjimi zlogi — 'że:na, 'rɔ:sa, 'jɛ:len, p'rɔ:sit (nam.), 'pɔ:płat, ki'pɔ:vą.
- 3.313. Naglašeni so tudi e, ø in o, ki so prišli pod naglas po terciarnem preskoku z naglašenega kratkega zadnjega zloga — 'sedu, 'peku, 'deuji 'divji', 'tele 'tule', 'kepic, s'topik, 'vozik. Nato analogne razširitve zunaj tega okvira — s'topte, v'zamte, in dalje — 'neste, p'roste.
- 3.32. Kolikost je kot v izhodiščnem sistemu z naslednjimi razlikami:
- 3.321. Dolgi samoglasniki, ki so bili kratki naglašeni v nezadnjih zlogih, so se podaljšali — k'rą:va, 'dę:łu, 'ja:guda, v'zą:mem ...

- 3.322. Dolgi so samoglasniki, ki so prišli pod naglas po premiku naglasa s končnega kratkega zloga v t. i. sekundarnem premiku — 'že:na, 'rɔ:sa, č'lo:k 'človek'; deloma v več primerih kot v knjižnem jeziku — 'po:płat, ki'po:vau, ki'po:-vat, 'di:ża 'dežja' (zadnje izjemno).
- 3.323. Skrajšani so vsi dolgi cirkumflektirani samoglasniki — m'łat, 'sux, 'tṛt 'trd'.
- 3.33. Tonemskost je bila pred izgubo kot v izhodiščnem sistemu z naslednjimi razlikami:
- 3.331. Akutirani so bili (in so danes dolgi naglašeni) samoglasniki, ki so prišli pod naglas po premiku naglasa s kratkega zadnjega zloga (vendar ne tudi po terciarnem premiku) — 'zi:ma, 'vɔ:da (toda daj., mest. 'vasi).
- 3.332. Akutirani so bili samoglasniki, ki so se podaljšali — k'rą:va, 'nu:sim, 'ja:guda
- 3.333. Niso pa dobili akutiranosti (ker so ostali kratki) samoglasniki po terciarnem preskoku: 'vasi, 'sedu; analogno po teh so jo zgubili nekateri velelniki — 'nes (po 'sed).
- 3.334. Metatonijijski cirkumfleks je razširjen tudi na nekatere kategorije, ki niso splošno slovenske, npr. 'misnęła, 'dełała, si'deła, bu'gąta, nu'sit, 'męrt (zadnje dvoje verejtno analogno).

3.4. Izguba fonemov

3.41. Položajno pogojena izguba fonemov

- 3.411. Vokalna redukcija je pri kratkih nenaglašenih i, u, ě in nekdanjem polglasniku napredovala splošno verjetno do ə, ta pa se je nato izgubil — 'dę:łat, 'le:t 'le:tu', 'vidła, ž'mą:t 'mežati'. Naglašeni ə (tudi iz i in ě) je dal e, naglašeni u pa o — 'pes, 'set, 'det — k'ròx. Naglašeni a za r se samo assimilativno premeni z ε — k'rej, b'ret, pred [u] pa z o — p'ròu, 'żou (ne pa t'kaʊ). Samoglasnik e se reducira samo izjemoma — 'dołć 'daleč'; pač pa je vsak nenaglašeni o sedaj u — pu'nɔ:č, 'ruku. Izginuli i se vrača pri počasnem, v glavnem ekspresivnem govoru — guvu'riti, 'le:ti 'le:tu', 'vi:dit (sicer — 'vi:t).

Prvotni nenaglašeni i je reducirano do ničle:

— pri glagolu v nedoločniškem obrazilu — 'dę:łat, kot pripona — 'męrt, 'merla, vz'dignt, kot končniški v mn. moškega spola deležnika na -l — su g'ni:l, proti deležniku stanja in sploh pridevniku — su g'ni:li/m'łą:di, kot velelniška pripona — 'nes(t)e, kot sedanjiška pripona — 'męrtę, 'męrju itd. (Glas i (iz polglasnika) ostane — pis'tit); pri pomožniku s(e), b(e)) — 'ka:s 're:ku, 'ka:b 'dau, pod poudarkom 'se, 'be. Pri pridevniku je končniški i v mn. (in dv.) ostal, le v or. se izgublja menda prvi i. Pri samostalnikih ni redukcije končnic, izjema je or. mn. a-sklanjatve — za 'xi:šam, s k'rą:vam in poprislovljene zvezze — f 'pe:č, na 'pe:č; pač pa je redukcija končnice i pri osebnih zaimkih — 'mę:n, 'te:p, 'se:p, vendar samo z 'hami/'vami itd. V nepregibnih besedah — pu'čas, pu'zi:m, pu'lę:t, 'gor, 'døl; 'mø:č; 'tut

(toda 'niti). V priponah -ica, -ina, -išče — 'pa:lca, k'rą:leuna, ječ'menše. Nekdanji jat je izginil v ned. priponi — 'vi:t (poleg 'vi:dit), pri sam. č'lo:k, v pridevniških končnicah — 'lę:bga, 'lę:pmi.

Nekdanji u se redoma gubi v glagolski priponi uje — 'vérjem (od tod verjetno še 'vèrvat), v prislovu 'lę:t; v dr'gą:č je zapustil sled v zložnosti r-a. Nekdanji e je izginil v priponah -ac in -ak (ž'ganc, us'tajňk), sicer se pa zlil s sledečim [u] v primerih kot 'nę:su, 'nö:su, 'vę:du, 'mrtuf, morda tudi v 'obu 'obul' (prim. u'bou).

Nenaglašeni e se reducira le redko, npr. v 'douč 'daleč', ali v 'bolje' — 'bol de s 'ti:xu; prim. še mr'bit 'morebiti'.

Nenaglašeni o se reducira redko; prim. že omenjeni, verjetno analogni 'vèrvat, sicer pa v prihodnjiku pomožnika — m uš u: 'ka m pa 'rę:ku ipd.

- 3.412. Sled redukcije je ohranjena v zložnosti zvočnikov m, n, r, l — sm b'la, 'temŋga, vz'di:gnli, 'u:sn, 'mę:rŋ, dr'gą:č, 'pršu, č'mrla, ali v dvojnih soglasnikih — 'si:l:i (dvojni pomeni dolgi), 'tę:g:a.
- 3.4122. Če bi bil soglasniški sklop, ki bi nastal po redukciji samoglasnika, težek, se samoglasnik ni reduciral (zmeraj): 'nu:sim, 'nu:siš (analogno še 'nu:si) — vse iz polglasnika (torej 'nu:səm itd.), 'tenkiga, s 'tenkim; 'dedik, 'pesik, 'tepik (čustveno menda tudi ε, — p'raseč, 'vozek). Ti primeri kažejo, da se nekdanja -ac in -ak reducirata samo ob zvočniku — v'douč, pu'mišęňk.
- 3.4123. Od soglasniških posebnosti: prvotno tl, dl je poenostavljeno v l tudi v opisnem deležniku — p'leu, p'lę:la, 'bou, 'bō:la; tudi 'guu. Potencialno űk se je razvilo v ĩŋk — gęjňk 'gank'. Beseda 'mejn'k' se govori jeme'ni:k, nam. 'njega' se reče 'ię̄ngā (verjetno iz zvez kot 'ponja, sedaj 'pojňga). Namesto stn imamo sn v masna, 'masŋ, namesto tst ali stst le st — bu'gastvu, 'šestu (vendar de'vectu).